

Pred dijaškim domom so posadili rdeči in črni ribez, aronijo, šmarno hruščico, kosmuljo, zelišča, jagode in zelenjavo. FOTOGRAFIJI LEON VIDIC

Pravi čas za šolske ekovrtove šele prihaja

LJUBLJANA – Direktorica inštituta za trajnostni razvoj dr. Anamarija Slabe je prepričana, da pravi čas za šolske ekovrtove šele prihaja. Potrebe po njih so vsako leto večje, tako kot izzivi v vzgoji otrok in mladih, ki se danes bolj znajdejo v virtualnih svetovih kot v resničnih odnosih. Meni, da so pri iskanju odgovorov na te izzive šolski vrtovi lahko pomembno orodje, če jih bomo znali sprejeti in vgraditi v šolski sistem.

Ali ste zadovoljni z vključevanjem vrtcev in šol v program šolskih ekovrtov?

Od leta 2011 je skozi naš program šlo že približno štiristo vrtcev in šol in velika večina si je ustvarila svoj vrt. Na to številko smo izredno ponosni. Ko smo začeli, je namreč vrt imela le peščica slovenskih šol in vrtcev. Z našim programom Šolski ekovrt smo v Sloveniji sprožili pravo ekovrtnarsko gibanje! Spodbudili smo tudi kar nekaj lokalnih nevladnih organizacij in posameznikov, da

so se začeli ukvarjati s šolskimi vrtovi.

Se mestni šolski ekovrtovi, denimo v Ljubljani, razlikujejo od tistih na podeželju?

Na podeželju imajo ponavadi več prostora in lažje pridejo do materiala, poleg tega tam pogosteje priskočijo na pomoč starši in lokalna skupnost.

Kaj šole in vrtci najpogosteje gojijo na urbanih vrtičkih?

Zelišča, zelenjavo, vse pogosteje sadijo sadno drevje. Tudi čebelnjaki so priljubljeni, kar spodbujajo čebelarstva društva. Najpomembnejše pa je, da otroci, ki velikokrat zelenjave ne marajo,

Anamarija Slabe

spreminjajo svoj odnos do nje, še posebno tisti, ki jo pomagajo pridelovati, izgubijo vse predsodke.

Te dejavnosti in znanja so verjetno še pomembnejši za mestne otroke, šolarje in dijake.

V šolskem ekovrtu ne »raste« samo znanje, še zlasti rastejo ljubezen do narave in razumevanje življenja, spoštovanje hrane in pridelovanja. Razvijajo se vsi čuti, tudi okus, da znajo prepoznati kakovostno hrano, pa tudi bolj pristen in spoštljiv odnos do vrstnikov in učiteljev.

Šolski ekovrt je sodoben pripomoček za celostno vzgojo in izobraževanje. V programu Šolski ekovrt se trudimo, da bi učiteljem lahko ponudili čim več podpore pri tem.

Kako se program financira?

Šole in vrtci plačajo le simboličen prispevek, od

pet do deset odstotkov vrednosti storitev programa. Po štirih letih prizadevanja, da bi našli kakršnekoli vire financiranja, smo skoraj že obupali. Nobeno pristojno ministrstvo, ne šolsko, ne kmetijsko, ne okoljsko, nima poslušanja za to. Še posebej smo bili razočarani nad ministrom za kmetijstvo Dejanom Židanom, ki je na začetku dal več praznih obljub, po drugi strani pa kmetijsko ministrstvo za zelo dvomljivo promocijo »lokalne hrane« porabi ogromno denarja. V poslovnem svetu prav tako še nismo našli partnerjev, čeprav na primer spodbujamo spoštovanje ekološko pridelane hrane. V Sloveniji tudi ni primernih razpisov, na katere bi se lahko prijavili. V Ljubljani nam pomaga program javnih del. Na srečo smo program zadnja tri leta lahko povezovali z evropskim projektom EAThink2015. Žal pa se bo ta letos končal in še ne vemo, kako bomo nadaljevali delo na področju šolskih ekovrtov.

ANDREJA ŽIBRET